

ЛАМЕНТ ОД СВИХ ЗАБОРАВЉЕНИХ МАЛИХ НАРОДА

Мада ми кажу да сам поријеклом неко други
Да моји краљеви и нису моји
Да одбрана моја и није одбрана
Знам од рођења да нас лажу
Туђи историчари туђи аналитичари туђи днк зналци
Да би нам отели наше, уништили понос
Затрли сјеме, обешчастили жртве
Наше светиње су вјечне, истините,
Наше прославе никоме не сметају
Осим онима који нам завиде
На свијетлим подвизима, страдањима и жртвама
Ако сви тако кажу, сви лажу
Већ вијековима то су завјере против нас
Који баш и нисмо више сигурни ни одакле смо
Ни чији смо, ни која је наша света мисија
Осим да будемо своји на својима
Осим да смо жртве и невине душе
Богобојажљиви и свакако свети.
Славне прошлости која не познаје садашњост,
Како нам говоре, да бисмо се промијенили,
Да бисмо погледали од чега живимо, ако живимо,
Да би нам и даље подметали своју науку,
Своја истраживања, своје лијекове, своје вакцине,
Како би нас истријебили са лица земље
И тако отели оно што сами немају.
Неће то тако ићи, стрпљиви смо ми,
Чекаћемо да нас Господ погледа,
Онда ћемо им показати ко смо и одакле смо.

БУДИ СВОЈ СУД

Један дан, само један дан,
Да мирно корачаш шумом,
Сам или са псом, без вијести,
Одсјечен од свијета, препуног
Ријечи и слика, великих наслова,
Судбинских одлука, недовршеног зла,
Опјеваног, присвојеног, добро је,
Наше је, судите свима нама,
Који смо то ми, на пакетима зла,
Зар се тако не зове од постања,
Оправдање је било земаљско,
Одговорност на небу, био си увријеђен,
Послије тога више нема суда,
Послије тога све је само лаж,
Трошење времена у аулама,
За свој народ, своју цркву,
За свог Бога све је дозвољено,
Искучити треба све везе
С овим и с оним свијетом,
Покушати, по који то пут,
Да се са собом повежеш,
Да се са собом помириш,
Не чини то више, не нож.
Не пушка, не отров, не,
Буди сам свој суд, свој Бог,
Њему се гади и да те погледа.

РОБА СА ГРЕШКОМ

Био је то подухват за сан, камоли за јаву,
Отишао сам Мајстору, пут дуг и напоран,
Носио сам Земљу на себи, попут Атласа,
Више нисам могао да издржим, ево ме,
Ради са мношћем шта хоћеш и знаш, доста ми је,
Оче који јеси, имај милости, погледај овај јад,
Ти си га створио, ти га прихвати и поправљај,
Све што је неко створио, може и поправити,
Само ако хоће, ако је искрен и марљив,
А Ти си, Мајсторе над мајсторима, ваљда вјешт,
Да све поново доведеш у ред, вријеме је,
Били смо, сликовница је то, у облаку,
Гдје се ништа не види, али се добро чује,
Сав је инструментариј тамо, јерихонске трубе,
Храмовске сириге, звуци знани и незнани,
Нисам због њих дошао, али слушати морам,
Нова два миленијума, чијег рачунања времена,
Док се све једном утиша, нема музике сфера,
Чека се глас над гласовима да објави налаз –
Врати се тамо одакле си, непоправљива је
Твоја земаљска кугла и њени житељи,
Учинио сам их привременим, као робу са грешком.

ГРЕШКА

Ноћ је, варка да све спава,
Да мисао се претаче у сан,
Да сан је слика другог свијета,
Баш у том трену, мисао
Постаје само ријеч – Грешка,
Хвата слике, догађаје,
Одлуке од првог дана,
Првог корака у думачи,
До било чега данас,
Лијепи му ту ријеч – Грешка,
Што се не умара, не спава,
Само рује по мени, теби,
Тужбу и пресуду,
Нема пороте, нема суда,
Кадија ради свој посао,
Исповиједање не вриједи,
Инквизиција си сам,
У свакој ноћи до краја,
Не можеш утећи – Грешка,
Помири се с осудом,
Можда ће заспати мисао,
У неко доба, неке ноћи,
Ти и Грешка, загрљени.

МОЖДА САВРШЕНО

Дјечак чека мајку, то је слика,
Сјећање, на дрвеним басамцима,
Према веранди, или можда сну,
У који му долази анђео, другар,
То је слика самоће, касније пјесма,
Сада тај дјечак спава, сам у соби,
Јутро је, остарио је, па га сан лако
Савладава, пушта му на вољу,
Потпуно обучен, покривен
Тек толико да се сан појави,
Обично буде тако, сада није
И јесте, слично, свему прошлом,
Само што у том сну, он опет сања,
Да је кренуо у небо, као Гагарин,
Тијело се тресе, до распрснућа,
Нема нелагодности, само свјетлост
Тамо, куда се креће, мами га,
Да осјећа пуноћу, озареност,
Кога то, анђеле, ако те не види,
Него се буди, из сна у сан,
Докле и колико, не пита зашто,
Чинило му се да је све савршено.

НИКО И НИШТА

Нико је са Ништа у партнерским односима,
Тако се сада каже, раније је било другачије,
Што се прихвата само од себе, вријеме је,
Док није било овако, било је слично овако,
Нико је имао Ништа, сасвим законито,
Са свим обавезама и свим уживањима,
Прихватао је то од првог дана, негдје тамо,
Другачије није могло бити, постоје
Да буду једно с другим, овако или онако,
Да се помажу у добру и злу
С тим што добра нема, не за њих,
Иначе би се другачије звали, помињали,
Овдје су рођени, овдје живот провели,
Тешко да осим мене доконог
Пише о њима, ни прије ни послије,
Ни гроб им се неће познавати,
Мада ће бити сахрањени негдје,
Мада ће бити нека имена, различита,
Има их много, било које да се узме
Одговараће, Нико и Ништа су сагласни,
Биће по милости Божјој Неко и Нешто,
Као било ко у вјечности које нема.